

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 586

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 81 din 12 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1)—(3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său.....	2–5
Decizia nr. 339 din 23 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă	5–7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 12 din 8 aprilie 2019 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii).....	8–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
892. — Decizie privind aprobarea, la cerere, a retragerii autorizației de funcționare a Societății V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. și radierea acesteia din Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 81

din 12 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1)—(3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 696/829/2016 al Judecătoriei Podu Turcului și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 479D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 707D/2017 și nr. 1.233D/2017, având ca obiect excepții de neconstituționalitate parțial identice, ridicate de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 5.584/314/2016 al Judecătoriei Suceava și de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 3.454/176/2016 al Judecătoriei Alba Iulia.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 479D/2017, nr. 707D/2017 și nr. 1.233D/2017, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 707D/2017 și nr. 1.233D/2017 la Dosarul nr. 479D/2017, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 8 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 696/829/2016, **Judecătoria Podu Turcului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016 privind**

darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 479D/2017.

10. Prin Încheierea din 15 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 5.584/314/2016, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 707D/2017.

11. Prin Încheierea din 26 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.454/176/2016, **Judecătoria Alba Iulia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.233D/2017.

12. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca și Societatea Bancpost — S.A. din București în cauze având ca obiect acțiuni întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 77/2016.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că art. 3, art. 5 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 77/2016 sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece prin acestea legiuitorul transformă bunul din garanție imobiliară în mijloc de plată cu efect liberatoriu. Această transformare survine pe parcursul contractelor de credit fără ca acordul creditorului să fie cerut. Este lăsată fără efect voința inițială a părților la încheierea contractului de credit. Dispozițiile art. 3 sunt imprevizibile, deoarece se derogă de la legea civilă în vigoare, fără indicarea expresă a articolului de la care se derogă.**

14. Art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016 sunt contrare art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât consacră efectul retroactiv al legii, în totalitatea sa. Astfel, Legea nr. 77/2016 este aplicabilă contractelor de credit încheiate anterior intrării sale în vigoare, precum și executărilor silite demarate anterior acestui moment, indiferent de stadiul lor. Autorii excepției susțin că legea nouă adaugă raportului juridic născut sub imperiul legii vechi o instituție juridică cu caracter de noutate față de dispozițiile legale aplicabile la data încheierii raportului juridic avut în vedere de părți. Prin aplicarea legii noi se ajunge, așadar, la o altă consecință, la alte efecte ale contractului și la un alt mecanism de stingere a obligațiilor decât cele prevăzute de legea sub imperiul căreia au fost încheiate contractele. Pentru contractele încheiate înainte de data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016 nu pot fi avute în vedere alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea sub imperiul căreia au fost încheiate.

15. Autorii excepției apreciază că se încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție. Prin Legea nr. 77/2016 se instituie un tratament discriminatoriu al creditorilor față de consumatorii care au încheiat contracte de credit garantate cu ipotecă, întrucât

acestea pun creditorul într-o poziție de inferioritate, câtă vreme transferul dreptului de proprietate nu este condiționat de acordul creditorului pentru dobândirea imobilului. Consumatorului i se recunoaște dreptul absolut de a se libera de datorie prin simplul transfer al imobilului constituit drept garanție, fără a ține cont de interesul și opțiunea creditorului, situație de natură să îl plaseze într-o poziție privilegiată pe debitor.

16. Dispozițiile art. 7 din Legea nr. 77/2016 contravin dreptului la apărare și celui privind accesul la justiție, având în vedere că obiectul contestației este limitat strict la condițiile de admisibilitate prevăzute în art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 — dispoziții care sunt neconstituționale în raport cu libertatea economică și dreptul de proprietate. Practic, deși creditorul are dreptul de a contesta notificarea cu privire la transmiterea dreptului de proprietate asupra imobilului afectat garanției, prin darea în plată acesta nu poate formula nicio apărare cu privire la drepturile sale și cu privire la aspectele particulare ale speței care ar putea conduce, eventual, la o inadmisibilitate a notificării. Având în vedere că, față de condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, se conferă un drept general tuturor consumatorilor, fără a se avea în vedere o reechilibrare a contractului, în contextul în care executarea acestuia ar deveni prea oneroasă pentru consumator, din diverse circumstanțe excepționale, limitarea obiectului contestației strict la aceste motive echivalează, în cele din urmă, cu o îngădire nejustificată a dreptului la apărare și a accesului la justiție, care în aceste condiții devin ineficace și iluzorii.

17. Autorii excepției mai susțin că prin dispozițiile criticate se aduce o atingere nepermisă dreptului de proprietate privată al creditorului asupra sumelor de bani acordate cu titlu de împrumut, sume care nu se vor mai restitui în integralitate, ca urmare a aplicării Legii nr. 77/2016. Or, creditorii dețin un drept de proprietate asupra întregii sume acordate cu titlu de împrumut, iar dispozițiile legale prin care se prevede recuperarea creanței numai în limita valorii imobilului adus în garanție și supus transferului forțat de proprietate echivalează cu o expropriere, câtă vreme nu se va recupera toată suma acordată. Această expropriere nu se produce în conformitate cu dispozițiile constituționale, întrucât pierderea dreptului de proprietate asupra creanței nu este compensată de o prealabilă și dreaptă despăgubire, iar această pierdere nu operează pentru o cauză de utilitate publică, stabilită conform legii.

18. În speță, dreptul consumatorului este unul discreționar, deoarece acesta poate alege în orice moment obligarea instituției creditoare la achiziționarea imobilului. Privarea de bun nu are loc în baza unui act al administrației, ci în temeiul voinței unui particular, ceea ce face ca această ingerință să fie una arbitrară, întrucât particularul, respectiv consumatorul nu este obligat să urmărească vreun interes public, ci numai interesele sale private, atunci când solicită privarea instituției creditoare de bunul său.

19. Limitarea gravă adusă dreptului de proprietate, prin mecanismul dării în plată, nu se încadrează în limitele permise de art. 53 din Constituție, pierderea dreptului de proprietate nefiind proporțională cu scopul urmărit, elementul de protecție socială neregăsindu-se între condițiile de admisibilitate prevăzute de lege. Trebuie verificat și raportul de proporționalitate între scopul urmărit și mijloacele folosite. Legea aplică același tratament juridic pentru situații diferite, aspect ce determină suportarea unei sarcini excesive pentru creditor, care este nevoit să renunțe la dreptul de proprietate asupra creanței sale, deși debitorul nu înregistrează nicio dificultate în continuarea creditului. Dreptul debitorului de a nu fi urmărit silit pentru întreaga creanță datorată nu poate avea natura unui scop legitim.

20. În opinia autorilor, deși accesul liber la o activitate economică și libera inițiativă sunt garantate prin art. 45 din

Constituție, dispozițiile legale criticate limitează această garanție, sub două aspecte. Operațiunile de creditare, care reprezintă unele dintre activitățile principale ale creditorilor, sunt limitate sub aspectul operațiunilor de recuperare a sumelor acordate, în baza cărora au fost întocmite planurile de profitabilitate, cu atât mai mult cu cât legea afectează contractele și executările anterioare intrării sale în vigoare. Cel de-al doilea aspect vizează transformarea forțată a creditorului într-un „vehicul imobiliar”, deși nu a exprimat liber o astfel de inițiativă economică. Banca nu are ca obiect principal de activitate desfășurarea activităților comerciale privitoare la imobile, iar, prin transferul forțat al proprietății asupra imobilelor, va fi obligată să desfășoare această activitate neprevizionată.

21. Nu are relevanță faptul că instituția de credit a primit un bun imobil drept garanție a obligației de rambursare a creditului ori, în cazul executării silite a bunului, prețul de adjudecare, întrucât intenția de la momentul constituirii ipotecii nu este aceea de a dobândi acest imobil în proprietate, ci doar de a avea o preferință înaintea altor creditori în ceea ce privește sumele valorificate din vânzarea respectivului bun ipotecat, indiferent în mâinile cui s-ar afla la momentul valorificării. Dreptul de ipotecă, înțeles ca drept real accesoriu, nu schimbă obiectul creanței pe care o garantează, ci îl pune pe creditor în poziția unui creditor preferat. Este adevărat că aceste persoane juridice pot deține imobile în proprietate, dar astfel de imobile sunt deținute ca bază a exercitării comerțului lor specific, și nu ca un scop în sine al comerțului lor.

22. Prin prisma art. 45 în coroborare cu art. 135 din Constituție, statul are obligația de a nu schimba sau altera scopul activității unui actor în viața economică, altfel se încalcă libertatea comerțului.

23. Se arată că libera inițiativă înseamnă libertatea persoanei de a desfășura activitatea economică în modalitatea pe care aceasta o consideră cea mai potrivită pentru a-și atinge scopul, uzând de mijloacele juridice pe care le are la dispoziție. În desfășurarea activității sale economice, persoana este liberă să își aleagă partenerii contractuali și clienții. Ca o consecință, deși libertatea contractuală nu are valențe constituționale exprese, ea ar putea fi subsumată conceptului de liberă inițiativă, deoarece mijlocul juridic prin care persoana participă la viața economică este contractul, ca formă de manifestare a libertății contractuale.

24. Protejarea consumatorilor și simpla calitate de consumator a uneia dintre părțile contractului nu poate conduce, potrivit autorilor excepției de neconstituționalitate, la un efect drastic de încălcare a libertății economice și contractuale, cu atât mai mult cu cât elementul de protecție socială lipsește și desăvârșire din cadrul condițiilor de admisibilitate din art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016. Aceasta deoarece acordarea de drepturi generale unei categorii largi de consumatori, fără a exista criterii clare în ceea ce privește necesitatea consumatorului de protecție socială, poate da naștere la abuzuri din partea consumatorilor.

25. În final, autorii excepției de neconstituționalitate susțin că, întrucât Legea nr. 77/2016 aduce atingere art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (1)—(3), art. 45 și art. 53 din Constituție, este evidentă încălcarea art. 1 din Constituție.

26. **Judecătoria Podu Turcului**, în Dosarul nr. 479D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

27. **Judecătoria Suceava**, în Dosarul nr. 707D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

28. **Judecătoria Alba Iulia**, în Dosarul nr. 1.233D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

29. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

30. **Guvernul** a transmis punctul său de vedere în Dosarul nr. 479D/2017, în sensul respingerii criticilor de neconstituționalitate ca neîntemeiate sau inadmisibile, în acord cu jurisprudența instanței constituționale, și anume Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

31. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

32. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

33. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din motivarea acesteia de către autori, îl constituie art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1)—(3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și legea în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016.

34. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 45 — *Libertatea economică*, art. 53 alin. (2) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. m) privind reglementarea prin lege organică a regimului general al proprietății și al moștenirii și art. 135 — *Economia*. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale art. 17 privind dreptul de proprietate din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

35. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că împrumuturile de la bănci au fost contractate de Cabinetul Medical de Medicină de Familie — CMI David Anne Marie, Societatea Pufu Spedition — S.R.L. din Suceava și Varmaga F. Voichița — Cabinet Medical Individual.

36. Referitor la situația în care parte la contractul de credit a fost o societate, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 570 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 17 ianuarie 2018, Decizia nr. 807 din 7 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 29 martie 2018, și Decizia nr. 25 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 22 august 2018, respingând ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate.

37. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, „*Prezenta lege se aplică raporturilor juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebancale sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor*”. Potrivit art. 1 alin. (2) din lege, noțiunea de consumator, în înțelesul acesteia, nu este una autonomă, ci este cea prevăzută în art. 2 pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor,

republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, („*consumator — orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care acționează în scopuri din afara activității sale comerciale, industriale sau de producție, artizanale ori liberale*”), și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 3 august 2012, cu completările ulterioare („*Prin consumator se înțelege orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care, în temeiul unui contract care intră sub incidența prezentei legi, acționează în scopuri din afara activității sale comerciale, industriale sau de producție, artizanale ori liberale*”). Prin urmare, consumator nu poate fi o persoană juridică, în sensul dreptului comun al acestei noțiuni (a se vedea în acest sens dispozițiile art. 187 din Codul civil, potrivit cărora „*Orice persoană juridică trebuie să aibă o organizare de sine stătătoare și un patrimoniu propriu, afectat realizării unui anumit scop licit și moral, în acord cu interesul general*”).

38. Cu acest prilej, Curtea reține că regimul juridic al cabinetelor medicale este reglementat prin art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 1 august 2002, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit art. 1 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 124/1998, cabinetul medical este unitatea cu sau fără personalitate juridică, furnizoare de servicii publice, de stat sau private, de asistență medicală umană preventivă, curativă, de recuperare și de urgență, iar profesia de medic, ca profesie liberală, poate fi exercitată în cadrul cabinetului medical, în una dintre următoarele forme: cabinet medical individual; cabinete medicale grupate; cabinete medicale asociate; societate civilă medicală.

39. Curtea reține că, din această perspectivă, a exercitării unei „*activități liberale*”, cabinetele medicale fără personalitate juridică nu intră în sfera noțiunii de consumator, așa cum aceasta este definită de art. 2 pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 și de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, anterior menționate.

40. Prin urmare, raportând aceste aspecte la condiția de admisibilitate referitoare la legătura cu soluționarea cauzei, Curtea reține că aceasta „*presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului*” (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 3 iunie 2014, paragraful 23, Decizia nr. 540 din 15 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 30 decembrie 2014, paragraful 26, Decizia nr. 376 din 26 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 7 august 2015, paragraful 26, sau Decizia nr. 108 din 7 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 8 iunie 2017, paragraful 20). Întrucât Legea nr. 77/2016 nu privește situația persoanelor juridice și nici pe aceea a persoanelor care exercită o activitate liberală, Curtea reține că actul normativ nu este aplicabil contractelor de credit încheiate de acestea, indiferent de faptul că a fost constituită o garanție ipotecară, de către garanți persoane fizice.

41. În concluzie, Curtea reține că dispozițiile legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzelor, astfel încât excepția de neconstituționalitate ridicată urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1)—(3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 696/829/2016 al Judecătorei Podu Turcului, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 5.584/314/2016 al Judecătorei Suceava și de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 3.454/176/2016 al Judecătorei Alba Iulia.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Podu Turcului, Judecătorei Suceava și Judecătorei Alba Iulia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 339

din 23 mai 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. (1) pct. 6
din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. (2) raportate la cele ale art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lucian Mihai în Dosarul nr. 44.197/4/2015 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.713D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției de neconstituționalitate, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dosarul se află la al doilea termen de judecată, cauza fiind amânată din ședința publică din data de 16 aprilie 2019, când Curtea a încuviințat cererea autorului excepției de neconstituționalitate de acordare a unui nou termen de judecată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care apreciază că este necesar să prezinte informații referitoare la cadrul procesual în care a fost ridicată prezenta excepție de

neconstituționalitate, astfel încât Curtea să cunoască motivele invocării acesteia. În esență, arată că a formulat contestație împotriva executării silite a unui proces-verbal de constatare și sancționare contravențională, acțiunea fiind înaintată instanței de judecată, atât pe fax, cât și prin poștă, iar, ca urmare a acestei comunicări, pe rolul instanței de judecată au fost constituite, din eroare, două dosare. Precizează că pentru această situație există reglementate norme pe care însă nici personalul auxiliar și nici judecătorii cărora le-au fost repartizate cauzele nu le-au urmat. Consecința acestui fapt a fost că, în lipsa oricărui contact cu instanța de judecată în faza regularizării cererii, a primit două rânduri de comunicări din partea instanței de judecată și a plătit de două ori taxa judiciară de timbru, cauțiunea și alte taxe aferente desfășurării procesului. Menționează că nu a invocat excepția de neconstituționalitate pentru a-și rezolva problema patrimonială, ci pentru că instanța constituțională poate contribui la evitarea pe viitor a unor astfel de situații în care se poate afla orice alt cetățean. În continuare arată că în derularea acestei proceduri paralele a efectuat cheltuieli în ambele dosare, că instanța de judecată a ignorat corespondența sa prin care a semnalat că au fost formate două dosare, iar în primul dosar i s-a admis acțiunea, mai puțin cererea referitoare la acordarea cheltuielilor de judecată, iar în cel de-al doilea dosar i-a fost respinsă cererea ca urmare a admiterii excepției autorității de lucru judecat, cu consecința neacordării cheltuielilor de judecată. În primul dosar, ca urmare a admiterii căii de atac a apelului, i-au fost acordate cheltuielile de judecată. În această situație, a apreciat să exercite calea de atac a revizurii, în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, a hotărârii pronunțate în cel de-al doilea dosar

care s-a întemeiat pe hotărârea pronunțată în primul dosar, hotărâri care sunt contradictorii. Însă instanța de judecată a respins cererea de revizuire, întrucât hotărârea împotriva căreia s-a exercitat calea de atac nu a fost pronunțată asupra fondului. Nu poate uza nici de motivul de revizuire reglementat de art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, întrucât acest text nu este aplicabil în situația în care cel de-al doilea dosar s-a soluționat având în vedere autoritatea de lucru judecat. Așadar, în acest context nu există reglementat un cadru procesual al exercitării căii de atac a revizuirii și, prin urmare, se află în imposibilitatea recuperării cheltuielilor de judecată efectuate în cel de-al doilea dosar, constituit din eroare.

5. În continuare arată că, potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție, România este stat de drept în care demnitatea omului și dreptatea reprezintă valori supreme. Astfel, deși are dreptate, nu își poate recupera cheltuielile de judecată, deoarece nu are mecanismele procesuale necesare obținerii dreptății. În acest context, Curtea Constituțională poate identifica mijloacele prin care să impună organizarea legislației procesual civile. Susține că dispozițiile legale criticate îi încalcă accesul liber la justiție pentru a rezolva această nedreptate și nu se află în situație de egalitate cu alte persoane care pot invoca reglementările din procedura civilă cu privire la revizuire pentru a obține dreptate. Depune note scrise.

6. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție sau egalitatea în drepturi. Competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora sunt prevăzute de lege, iar legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură în considerarea unor situații deosebite. Astfel, este justificată opțiunea legiuitorului atât timp cât prin hotărârea supusă revizuirii nu a fost analizat fondul pretențiilor deduse judecării, instanța pronunțându-se doar în baza unei excepții procesuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 10 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 44.197/4/2015, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. (2) raportate la cele ale art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Lucian Mihai într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea de revizuire introdusă cu privire la o sentință civilă prin care s-a respins contestația la executare ca urmare a admiterii excepției autorității de lucru judecat, invocată, din oficiu, de instanța de judecată.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care consacră caracterul inadmisibil al revizuirii unei hotărâri judecătorești definitive întemeiate pe autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive anterioare, care ulterior s-a casat, s-a anulat ori s-a schimbat. Prin dispoziția legală criticată se creează o discriminare nejustificată între cetățenii care solicită, în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, revizuirea unei hotărâri definitive întemeiate pe o altă hotărâre definitivă, între timp casată, anulată sau schimbată — după cum hotărârea anterioară are sau nu are autoritate de lucru judecat asupra hotărârii a cărei revizuire se cere.

9. De asemenea, dispozițiile legale criticate restricționează accesul liber la justiție persoanelor care fac dovada că au

interesul legitim de a înlătura o hotărâre definitivă întemeiată pe o hotărâre definitivă anterioară, care între timp s-a casat, s-a anulat ori s-a schimbat.

10. Se mai arată că dacă pct. 8 al art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu permite revizuirea unei hotărâri decât dacă autoritatea de lucru judecat a hotărârii potrivnice anterioare nu a fost invocată ori discutată cu prilejul emiterii hotărârii la a cărei revizuire se tinde, normal ar fi ca legiuitorul să permită totuși revizuirea unei astfel de hotărâri definitive în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 6 din cod.

11. **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 509 alin. (2) raportate la cele ale art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă. Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea va reține ca obiect al acesteia dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(1) *Revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă: [...] 6. s-a casat, s-a anulat ori s-a schimbat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.*”

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că revizuirea este o cale de atac de retractare, nedevolutivă și care vizează remedierea procesuală a erorilor de judecată care au condus la stabilirea greșită a situației de fapt prin hotărârea atacată. În ceea ce privește categoriile de hotărâri care pot fi supuse revizuirii, legiuitorul a stabilit, în principal, că acestea sunt reprezentate de hotărârile judecătorești prin care instanțele judecătorești s-au pronunțat cu privire la caracterul fondat sau nefondat al cererii, și nu în baza unei excepții care, odată admisă, face de prisos analiza fondului. Astfel, obiectul revizuirii îl constituie hotărârile pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul. Motivele revizuirii sunt limitate la cele prevăzute la art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Cu titlu de excepție și pentru motivele limitativ prevăzute de alin. (2) al art. 509 din Codul de procedură civilă, pot face obiect al revizuirii și hotărârile care nu evocă fondul.

19. Referitor la motivul de revizuire reglementat de art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că

acesta are în vedere cazul în care hotărârea ulterior casată, anulată ori schimbată a fost determinantă pentru pronunțarea hotărârii a cărei revizuire se cere. Aceste dispoziții legale sunt considerate, în prezenta cauză, a fi contrare Constituției, întrucât nu permit revizuirea unei hotărâri judecătorești întemeiate pe autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri anterioare care ulterior s-a casat, s-a anulat ori s-a schimbat, având în vedere că nu evocă fondul.

20. Opțiunea legiuitorului pentru limitarea exercitării căii de atac a revizurii întemeiate pe motivul reglementat de art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă la hotărâri care sunt pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul este justificată din perspectiva faptului că retractarea hotărârii atacate pe calea revizurii este necesară atâta vreme cât nu mai există nicio legătură intrinsecă între cele două hotărâri, cea de-a doua fiind lipsită de temeiul și raționamentul care au stat la baza pronunțării sale. Astfel, apare ca o consecință logică revizuirea unei hotărâri care este pronunțată asupra fondului, întrucât dezlegarea dată prin hotărârea a cărei revizuire se cere nu se mai poate raporta la hotărârea care a determinat pronunțarea sa, pierzându-și propria identitate și legitimitate de care se bucură hotărârile judecătorești.

21. Din situația concretă a cadrului procesual în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, astfel cum rezultă atât din actele dosarului, cât și din susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, reiese faptul că instanța de judecată care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere nu a judecat în fond cauza pe baza dezlegării date prin hotărârea anterior pronunțată, ci a respins acțiunea în baza admiterii excepției autorității de lucru judecat. În lipsa exercitării altor apărări, instanța de judecată a admis această excepție, având în vedere că un proces odată judecat, între aceleași părți, având același obiect și aceeași cauză, nu poate fi reluat, asigurându-se prin aceasta stabilitatea și securitatea raporturilor juridice.

22. Autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești reprezintă un element component al principiului securității raporturilor juridice, principiu care derivă, în mod implicit, din dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție în componenta sa referitoare la statul de drept. De aceea, repunerea în discuție a autorității de lucru judecat poate fi realizată doar în anumite condiții strict și limitativ reglementate prin lege prin intermediul unor căi de atac care să reflecte caracterul extraordinar al procedurii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 339 din 24 mai

2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 27 octombrie 2016, paragraful 21). Excepția autorității de lucru judecat reglementată de art. 432 din Codul de procedură civilă este o excepție de fond care vizează lipsa dreptului la acțiune și are un caracter peremptoriu, întrucât admiterea sa are ca efect imposibilitatea instanței de a mai soluționa pe fond litigiul în care se invocă.

23. Prin urmare, nu se poate accepta caracterul admisibil al unei cereri de revizuire a unei hotărâri, care nu evocă fondul, pentru motivul arătat mai sus, întrucât în ipoteza cererii de revizuire hotărârea astfel pronunțată nu ar produce niciun efect cu privire la hotărârea prin care s-a admis excepția autorității lucrului judecat, indiferent dacă hotărârea care constituie autoritate de lucru judecat a fost casată, anulată ori schimbată. Mai mult, în cauza de față, hotărârea care constituie autoritatea de lucru judecat a fost schimbată numai sub aspectul acordării cheltuielilor de judecată, aspect care nu are nicio relevanță asupra hotărârii a cărei revizuire se cere. Cheltuielile de judecată sunt acelea efectuate pentru derularea litigiului principal, aflat pe rolul instanței, acordarea acestora depinzând de rezultatul capătului de cerere principal. Acest aspect este consacrat în art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care dispune că partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuielile de judecată.

24. Așadar, având în vedere cele de mai sus, Curtea nu poate reține critica privind încălcarea accesului liber la justiție, întrucât, așa cum a statuat în jurisprudența sa, acesta nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac (a se vedea în acest sens Decizia nr. 416 din 15 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 28 septembrie 2017, paragraful 19, sau Decizia nr. 76 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 12 aprilie 2013).

25. Totodată, nu poate fi reținută nici încălcarea principiului egalității în drepturi, de vreme ce părțile se află în situații juridice diferite determinate de modul în care a fost soluționată cauza, respectiv printr-o hotărâre care a evocat sau nu fondul (a se vedea în acest sens Decizia nr. 437 din 7 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 1 august 2011, sau Decizia nr. 258 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008).

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lucian Mihai în Dosarul nr. 44.197/4/2015 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 12

din 8 aprilie 2019

Dosar nr. 42/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Denisa Angelica Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bianca Elena Țândărescu	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Rodica Cosma	— judecător la Secția penală

Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a fost legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 27² alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința a fost prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Antonia Constantin, procuror-șef al Secției judiciare — Serviciul judiciar civil.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj ce face obiectul Dosarului nr. 42/1/2019.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și punctul de vedere formulat de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, a acordat cuvântul reprezentantului procurorului general asupra recursului în interesul legii.

Doamna procuror Antonia Constantin, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a arătat că, la nivel jurisprudențial, s-au conturat trei orientări asupra problemei de drept ce face obiectul prezentului recurs în interesul legii. Susținând argumentele prezentate în scris prin punctul de vedere formulat în cauză, a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii, apreciind că, la distribuirea fondurilor rezultate din lichidarea bunurilor din averea debitorului, aflat în faliment, impozitele și taxele locale datorate pentru aceste bunuri, exigibile după data deschiderii procedurii de insolvență, constituie creanțe bugetare și beneficiază de ordinea de preferință prevăzută de art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 85/2006*), corespunzător art. 161 pct. 5 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 85/2014*), iar nu de ordinea de preferință prevăzută de art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014 ori de art. 123 pct. 3 din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 161 pct. 4 din Legea nr. 85/2014 întrucât, raportat la specificul procedurii de insolvență, acestea nu sunt cheltuieli necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului și nici creanțe rezultate din continuarea activității debitorului după deschiderea procedurii.

Doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, președintele completului, a consultat membrii completului cu privire la existența unor întrebări pentru reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La întrebarea adresată, doamna procuror Antonia Constantin a arătat că punctul 2 din sesizare (referitor la sumele datorate bugetelor locale, aferente perioadei dintre deschiderea procedurii și data intrării în faliment, în situația în care acestea nu au fost declarate și înscrise ca atare în tabelul suplimentar)

nu se regăsește în cazuistica analizată de instanțe prin hotărârile judecătorești anexate sesizării.

Constatând că nu mai există alte întrebări sau chestiuni prealabile, președintele completului a declarat dezbaterea închisă, iar completul a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

1. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită prin sesizarea Colegiului de conducere al Curții de Apel Cluj, potrivit Hotărârii nr. 80 din 6 decembrie 2018, cu recursul în interesul legii în materie civilă ce vizează următoarea problemă de drept: *„Situția impozitelor locale datorate pentru bunuri valorificate în procedură, pentru perioada ulterioară deschiderii acesteia, respectiv ordinea lor de prioritate la distribuire [art. 121 alin. (1) pct. 1 și art. 123 pct. 1, 3 și 4 din Legea nr. 85/2006, cu corespondent în art. 159 și art. 161 din Legea nr. 85/2014], în următoarele situații punctuale:*

— pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei dintre deschiderea procedurii și data intrării în faliment, în cazul în care acestea au fost declarate și înscrise ca atare în tabelul suplimentar;

— pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei dintre deschiderea procedurii și data intrării în faliment, în cazul în care acestea nu au fost declarate și înscrise ca atare în tabelul suplimentar;

— pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei ulterioare intrării debitoarei în faliment.”

II. Orientările jurisprudențiale divergente invocate de autorul sesizării

2. În cuprinsul sesizării cu recurs în interesul legii s-a arătat că din analiza jurisprudenței de la nivelul curților de apel a rezultat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la soluționarea acțiunilor ce vizează problematica evocată.

3. Astfel, într-o opinie, s-a apreciat că impozitele locale, datorate pentru bunurile aflate în proprietatea debitoarei, pentru perioada ulterioară deschiderii procedurii, au prioritate la distribuire, ele trebuind incluse în categoria cheltuielilor de administrare a bunurilor și achitate conform prevederilor art. 121 alin. (1) pct. 1, art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, cu corespondent în noua reglementare — Legea nr. 85/2014, în dispozițiile art. 159 alin. (1) pct. 1 și art. 161 pct. 1.

4. În argumentarea acestei opinii s-a reținut că doctrina juridică de drept comun definește actele de administrare ca fiind cele prin care se ține la o normală exploatare și punere în valoare a unui bun sau a unui patrimoniu. De asemenea, tot în doctrina juridică, se exemplifică următoarele, ca fiind acte de administrare: perceperea fructelor, asigurarea unor bunuri, reparațiile de întreținere, plata impozitului, închirierea unor bunuri etc. Așadar, lichidatorii au obligația administrării bunurilor debitorului aflat în insolvență, deci, lor le incumbă și obligația fiscală corelativă a plății impozitelor pentru bunurile respective, pentru întreaga perioadă în care societatea falită se află în insolvență. Indiferent de regimul derogatoriu al actelor de înstrăinare încheiate în procedură, Legea nr. 85/2006 nu definește actele de conservare/administrare, ceea ce înseamnă că reperatele din dreptul comun pot fi preluate.

5. Această obligație — de a plăti impozitele datorate pentru bunurile impozabile aflate în proprietatea debitorilor insolvenți — revine și lichidatorilor. Legiuitorul nu a pus semnul egal între toate creanțele născute după data deschiderii procedurii, ci, chiar și după această dată, departajarea între diferitele categorii de creanțe se face după regulile stabilite de art. 121 și art. 123 din Legea nr. 85/2006.

6. Prevederile art. 121 și art. 123 din Legea nr. 85/2006 devin aplicabile doar în momentul întocmirii unui plan de distribuire a fondurilor obținute din lichidarea averii debitorului, deoarece, anterior acestui moment, nu se cunoaște proveniența fondurilor pentru care se va întocmi pe viitor planul de distribuire. Astfel, dacă fondurile vor fi obținute din valorificarea chiar a imobilelor sau a bunurilor mobile pentru care aceste taxe și impozite au fost datorate, această sumă se include în categoria „cheltuielilor necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului” și participă la distribuire conform art. 121 și art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, însă, dacă fondurile vor proveni din alte surse, de exemplu, recuperări de creanțe sau valorificarea altor bunuri care nu au legătură cu imobilele sau bunurile mobile pentru care aceste taxe și impozite au fost datorate, această sumă trebuie să participe la distribuire, conform prevederilor art. 123 pct. 3 și 4 din Legea nr. 85/2006. Ca atare, esențială este legătura intrinsecă pe care sumele pretinse trebuie să o aibă cu imobilul valorificat. Nu există un impediment în a achita aceste sume cu prioritate, trecerea lor în tabelul suplimentar neputând constitui un argument pentru a susține un prezumtiv tratament diferențiat și discriminatoriu pentru creanțele (impozite locale aferente bunului) născute anterior deschiderii procedurii, prin raportare la cele datorate pentru perioada ulterioară. Chiar dacă este adevărat, la o primă vedere, că aceeași categorie de creanțe este tratată diferit, nu este o situație care se întâlnește numai pentru acest tip de datorii. Orice creanță, fie ea salarială, bugetară sau chirografară, se poate regăsi în aceeași ipostază.

7. În susținerea acestui punct de vedere s-a mai arătat că, ținând cont de scopul procedurii concursuale (care constă în stingerea pasivului), o interpretare sistematică a normelor incidente, prin raportare la prevederile Codului civil, dar cu luarea în considerare a limitărilor impuse de art. 149 din Legea nr. 85/2006, noțiunea de „normală exploatare și punere în valoare a unui bun” în procedura concursuală implică, în mod necesar, asimilarea impozitelor curente categoriei cheltuielilor de administrare. Maniera în care sunt stinse datoriile sociale (constituite anterior deschiderii procedurii) în etapa lichidării activelor nu poate constitui sursa augmentării pasivului social.

8. Mărirea pasivului, ca efect al neonorării cheltuielilor curente aflate în conexitate cu bunurile supuse lichidării, reprezintă o „exploatare neconformă” atâta vreme cât contravine art. 20 alin. (1) lit. e) și f) din Legea nr. 85/2006, precum și dispozițiilor art. 25 lit. d) din același act normativ care prevăd, printre alte atribuții ale administratorilor judiciari, respectiv ale lichidatorilor, și pe acelea referitoare la inventarierea, gestionarea, conservarea și administrarea bunurilor debitorului aflat în procedură.

9. Admiterea tezei contrare ar contraveni regulilor de interpretare sistematică și teleologică, fiind străină de scopul pentru care legea insolvenței a fost adoptată.

10. Crearea unei stări de incertitudine cu privire la soarta impozitelor curente, născute după data deschiderii falimentului și aflate în conexitate cu bunurile supuse lichidării, nu poate constitui o finalitate pe care legiuitorul să o fi avut în vedere la adoptarea art. 121 din Legea nr. 85/2006.

11. În consecință, impozitele pe clădiri, terenuri și mijloace de transport, datorate pentru perioada ulterioară deschiderii procedurii, se achită cu titlu de cheltuieli cu administrarea bunurilor, în temeiul art. 123 pct. 1, art. 121 alin. (1) pct. 1, raportat la art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006.

12. Ulterior, acest punct de vedere a fost nuanțat, în sensul că argumentele expuse sunt valabile numai pentru situația în care este vorba despre cheltuieli de natura impozitelor locale devenite exigibile după data deschiderii procedurii falimentului. Aceasta întrucât, pentru cele datorate de debitoare anterior acestui moment, rangul de prioritate este dat de titlul sub care

ele au fost înscrise în tabelul suplimentar/definitiv consolidat, iar în ipoteza în care creditorul bugetar a omis să depună, în termen, o declarație de creanță pentru înscrierea în tabelul suplimentar, intervine sancțiunea decăderii, prevăzută de art. 76 din Legea nr. 85/2006.

13. Dacă nu s-ar realiza această distincție, s-ar încălca prevederile art. 108 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 potrivit căroră: „*Vor fi supuse verificării toate creanțele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare, născute după data deschiderii procedurii sau, după caz, al căror quantum a fost modificat față de tabelul definitiv de creanțe sau față de programul de plată din planul de reorganizare, ca urmare a plăților făcute după deschiderea procedurii.*”

14. Totodată, art. 76 din Legea nr. 85/2006 instituie o decădere expresă din dreptul creditorului de a urmări o creanță, precizând că: „*El (creditorul care nu a formulat o declarație de creanță în termenul prevăzut de lege) nu va avea dreptul de a-și realiza creanțele împotriva debitorului sau a membrilor ori asociațiilor cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare ulterior închiderii procedurii (...).*”

15. Dacă s-ar accepta ideea că impozitele locale, datorate pentru perioada dintre data deschiderii procedurii și cea a intrării în faliment, sunt cheltuieli de administrare care se achită în conformitate cu prevederile art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, ar trebui implicit să se accepte și ideea că direcțiile fiscale locale nu sunt obligate să se înscrie în tabelul suplimentar de creanțe. Textul art. 108 alin. (6) din lege este explicit, în sensul că toți creditorii trebuie să formuleze declarație de creanță.

16. O atare interpretare ar fi contrară intenției legiuitorului care, în mod clar, a dorit ca toate creanțele născute în perioada scursă între momentul deschiderii procedurii insolvenței și cel al deschiderii falimentului să fie înscrise în tabelul suplimentar de creanțe.

17. În *cea de-a doua opinie*, se susține că impozitele locale nu au prioritate la distribuire, ele având natura unor simple creanțe bugetare.

18. În susținerea acestei opinii s-a arătat că impozitul pe clădire sau pe teren nu reprezintă o cheltuială aferentă vânzării și nici cheltuială de administrare sau conservare a imobilului, spre a fi achitată la ordinea de preferință prevăzută de art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006. Din prevederile art. 253—254 și art. 255 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 571/2003*), nu rezultă că impozitul pe clădire ar fi o cheltuială aferentă vânzării sau că aceste sume s-ar achita, cu precădere, din prețul imobilului (că s-ar bucura de vreun drept de preferință sau privilegiu).

19. Nu se poate reține incidența prevederilor art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, în procedura de faliment, pentru creanțele născute în perioada de observație. Din economia acestui text rezultă că toate creanțele născute anterior deschiderii procedurii de faliment se vor înscrie la masa credală, în tabelul suplimentar. Toate creanțele existente la data intrării în faliment trebuie să fie cuprinse în tabelul definitiv consolidat, inclusiv impozitele și taxele locale născute în perioada de observație.

20. Impozitele și taxele aferente bunurilor proprietatea debitoarei, născute după data deschiderii procedurii de insolvență, dar anterior deschiderii procedurii de faliment, nu se încadrează în categoria actelor de administrare sau conservare. Fără plata acestora nu există iminența pierderii bunurilor, acestea continuând să existe în materialitatea lor și fără plata impozitelor și taxelor aferente lor. Plata impozitelor și taxelor nu duce la o normală punere în valoare a bunurilor, întrucât ne aflăm în situația unei vânzări forțate, în procedura de faliment, și nu a unei vânzări în condiții normale de piață. În acest sens

se realizează o paralelă și cu prevederile art. 865 din Codul de procedură civilă [alin. (1) lit. e)], relevându-se că nici în accepțiunea codului impozitele și taxele aferente bunurilor nu intră în categoria cheltuielilor cu conservarea bunurilor și nici nu beneficiază de vreo preferință față de alte creanțe bugetare pure și simple.

21. O piedică la „normala punere în valoare a activului” o constituiau prevederile art. 113 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 92/2003*), potrivit căroră „(4) Pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport, contribuabilii trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor fiscale de plată datorate autorității administrației publice locale (...). (5) Actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încălcarea prevederilor alin. (4), sunt nule de drept”. Același act normativ însă, la alin. (6), stipula în mod expres că „*Prevederile alin. (4) și (5) nu sunt aplicabile în cazul procedurii de executare silită, procedurii insolvenței și procedurilor de lichidare.*”

22. În consecință, prin interpretarea *per a contrario*, pentru societățile în insolvență este înlăturată piedica de la normala punere în valoare a unui activ, ceea ce înlătură implicit și raționamentul prin care s-ar încadra impozitele locale în cadrul cheltuielilor de administrare.

23. Indiferent dacă impozitul este sau nu plătit, bunul va putea fi în continuare valorificat, întrucât există dispoziție expresă care arată că, spre deosebire de o situație comună, în procedura insolvenței nu este obligatorie achitarea prealabilă a impozitelor pentru transferul dreptului de proprietate.

24. În continuare, titularul sesizării cu recurs în interesul legii a prezentat punctele de vedere comunicate de instanțele naționale, cu nuanțările exprimate, precum și practica judiciară identificată.

25. Astfel, s-a arătat că pentru prima opinie au optat, cu nuanțări, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Constanța și Curtea de Apel Târgu Mureș. Relevantă pentru prima opinie este și practica judiciară de la nivelul Curții de Apel Cluj. Cea de-a doua opinie este însușită la nivelul Curții de Apel Timișoara, Curții de Apel Bacău, Curții de Apel Alba Iulia, Curții de Apel Ploiești, Curții de Apel Suceava și, majoritar, la Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Craiova și Curtea de Apel Oradea.

III. Jurisprudența Curții Constituționale

26. În urma verificărilor efectuate au fost identificate Decizia nr. 835 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 11 decembrie 2012, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (1) pct. 1, 1¹ și 2 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și Decizia nr. 317 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 4 mai 2007, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 și art. 129 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

27. Dispozițiile art. 159 și art. 161 din Legea nr. 85/2014 nu au făcut obiectul controlului de constituționalitate.

IV. Opinia procurorului general

28. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că cea de-a doua opinie este în litera și spiritul legii.

29. A arătat că examenul jurisprudenței atașate sesizării relevă că, în soluționarea contestațiilor formulate împotriva raportului întocmit de lichidatorul judiciar asupra fondurilor obținute din lichidarea bunurilor din averea debitorului și planului de distribuire între creditori, s-a creat o jurisprudență neunitară cu privire la ordinea de prioritate la distribuire a creanțelor bugetare ce constau în impozite și taxe locale datorate pentru

clădirile, terenurile și mijloacele de transport aflate în proprietatea debitorului aflat în faliment, bunuri valorificate în procedură.

30. S-a observat că în niciuna dintre cauzele analizate, prezentate pentru exemplificarea caracterului neunitar al jurisprudenței, creditorul fiscal nu a avut constituită o cauză de preferință, astfel încât creanța invocată de acesta era pură și simplă.

31. De asemenea, deși din modul de formulare a problemei de drept autorul sesizării pune în discuție și ipoteza sumelor datorate bugetelor locale, aferente perioadei dintre deschiderea procedurii și data intrării în faliment, în cazul în care acestea nu au fost declarate și înscrise ca atare în tabelul suplimentar, jurisprudența atașată sesizării nu demonstrează existența unei probleme de drept din perspectiva decăderii creditorilor bugetari ca efect al aplicării dispozițiilor art. 108 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 146 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2014, coroborate cu art. 76 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 114 din Legea nr. 85/2014.

32. S-a apreciat că, în realitate, problema de drept privește ordinea de prioritate la distribuire a creanțelor reprezentând impozite și taxe datorate bugetelor locale, după deschiderea procedurii, pentru bunurile valorificate în faliment, iar orientările de jurisprudență aflate în divergență privesc aplicarea, în privința acestor creanțe, a dispozițiilor art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014, respectiv art. 123 pct. 1, 3 sau 4 din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 161 pct. 1, 4 și 5 din Legea nr. 85/2014, orientările divergente fiind circumscrise următoarelor opinii:

În *prima opinie*, identificată la nivelul curților de apel Constanța și Cluj și la Tribunalul Gorj se consideră că impozitele și taxele locale datorate pentru bunurile vândute din averea debitorului beneficiază de ordinea de preferință prevăzută de art. 121 alin. (1) pct. 1 sau, după caz, de art. 123 pct. 1 sau pct. 3 din Legea nr. 85/2006 [corespunzător art. 159 alin. (1) pct. 1 și art. 161 pct. 1 sau pct. 4 din Legea nr. 85/2014].

În *cea de-a doua opinie*, identificată la nivelul curților de apel București, Timișoara, Alba Iulia, Suceava, Ploiești, Brașov, Oradea și Craiova, se consideră că impozitele și taxele locale datorate pentru perioada ulterioară deschiderii procedurii de insolvență, pentru bunurile debitoarei, valorificate în procedura falimentului nu beneficiază, la distribuire, de ordinea de preferință prevăzută de art. 121 alin. (1) pct. 1 sau art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 [actual art. 159 alin. (1) pct. 1, respectiv art. 161 pct. 1 din Legea nr. 85/2014], ci au ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006 (corespunzător art. 161 pct. 5 din Legea nr. 85/2014), prevăzută pentru creanțele bugetare.

La nivelul Curții de Apel Cluj există și o jurisprudență în care se consideră că, în categoria cheltuielilor de administrare curentă, ce pot fi distribuite potrivit art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006 [corespunzător art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014], pot fi incluse doar impozitele pentru imobilele vândute, datorate ulterior trecerii în faliment. Impozitele datorate pentru aceleași bunuri pentru perioada anterioară deschiderii procedurii insolvenței, precum și pentru perioada de observație sunt reflectate în tabelul definitiv și în tabelul suplimentar, astfel încât distribuirea lor se va realiza conform art. 123 din Legea nr. 85/2006 (corespunzător art. 161 din Legea nr. 85/2014).

33. Analizând problema de drept, s-a apreciat că impozitele și taxele locale datorate pentru clădirile, terenurile și mijloacele de transport aflate în averea debitoarei, valorificate în procedura falimentului, nu constituie cheltuieli necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri din perspectiva ordinii de prioritate prevăzute de art. 121 alin. (1) pct. 1 din

Legea nr. 85/2006 [corespunzător art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014] și nu pot beneficia de ordinea de preferință prevăzută de art. 123 pct. 3 din Legea nr. 85/2006 (corespunzător art. 161 pct. 4 din Legea nr. 85/2014), în calitate de creanțe rezultate din continuarea activității debitorului după deschiderea procedurii.

34. De asemenea s-a arătat că analiza problemei de drept din perspectiva art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 102 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, nu este de natură să conducă la o altă concluzie.

35. În măsura în care impozitele și taxele locale născute în perioada de observație, de reorganizare și faliment nu au fost plătite în aceste etape ale procedurii, la distribuirea sumelor obținute din lichidarea averii debitorului vor beneficia de ordinea de preferință prevăzută de art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 161 pct. 5 din Legea nr. 85/2014, neputându-se considera că, în temeiul art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 102 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, aceste creanțe beneficiază, la distribuire, de o altă ordine de prioritate decât cea care ar rezulta din art. 123 din Legea nr. 85/2006, corespunzător art. 161 din Legea nr. 85/2014, ori că doar impozitele și taxele locale născute în perioada falimentului sunt cheltuieli de administrare și conservare a bunurilor valorificate în această etapă, întrucât, pe de o parte, această din urmă distincție nu are o suficientă justificare normativă, iar, pe de altă parte, creanțele în discuție au natura juridică a unor creanțe bugetare, natură care se menține pe toată durata procedurii, indiferent de etapa în care s-a născut creanța.

V. Raportul asupra recursului în interesul legii

36. Prin raportul întocmit în cauză, judecătorii-raportori au apreciat, în limitele investirii prin sesizarea cu recurs în interesul legii, că sumele reprezentând impozite locale datorate pentru bunuri valorificate în procedură, grevate de o cauză de preferință în favoarea unui creditor (sau „de ipotecă, gajuri sau alte garanții reale mobiliare ori drepturi de retenție de orice fel”, în terminologia Legii nr. 85/2006), devenite scadente după data intrării în faliment a debitorului, nu beneficiază de ordinea de prioritate la plată instituită prin art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014.

VI. Înalta Curte de Casație și Justiție

37. Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere al procurorului general, precum și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, constată următoarele:

VI.1. Admisibilitatea recursului în interesul legii

38. Verificând regularitatea investirii, prin prisma dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, se constată că această condiție legală este îndeplinită în ceea ce privește titularul sesizării, respectiv Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj.

39. Este îndeplinită și condiția privind respectarea cerințelor de ordin formal prevăzute de prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, date fiind anexele memoriului de recurs în interesul legii din care rezultă că practica neunitară se identifică la nivelul tuturor curților de apel din țară.

40. Potrivit sesizării înaintate de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj, obiectul recursului în interesul legii se circumscribe dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, și anume privește probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, referitoare la: „*Situația impozitelor locale datorate pentru bunuri valorificate în procedură, pentru perioada ulterioară deschiderii acesteia, respectiv ordinea lor de prioritate la distribuire [art. 121 alin. (1) pct. 1 și art. 123 pct. 1, 3 și 4 din Legea nr. 85/2006, cu corespondent în art. 159 și art. 161 din Legea nr. 85/2014], în următoarele situații punctuale:*

— *pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei dintre deschiderea procedurii și data intrării în faliment, în cazul în care acestea au fost declarate și înscrise ca atare în tabelul suplimentar;*

— pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei dintre deschiderea procedurii și data intrării în faliment, în cazul în care acestea nu au fost declarate și înscrise ca atare în tabelul suplimentar;

— pentru sume datorate bugetelor locale, aferente perioadei ulterioare intrării debitoarei în faliment.”

41. Analizând hotărârile judecătorești atașate memoriului de recurs în interesul legii se constată că obiectul indicat în cererea de sesizare este necircumstanțiat și depășește cadrul problemelor de drept asupra cărora s-au pronunțat în mod efectiv instanțele judecătorești prin soluții contradictorii, impunându-se astfel a fi precizat.

42. În concret, cu prilejul verificării modalității de distribuire a sumelor obținute din valorificarea bunurilor din averea debitorului, grevate de sarcini în favoarea unui creditor, instanțele au avut de analizat în ce măsură sumele datorate bugetului local, respectiv exclusiv impozitul aferent bunului imobil valorificat, vor putea fi acoperite în mod prioritar față de creanțele creditorului garantat.

43. Pe de altă parte, în raport cu momentul apariției situațiilor litigioase, problema de drept analizată neunitar privea doar situația sumelor datorate cu acest titlu, devenite scadente după data intrării debitoarei în faliment. Chiar dacă, pentru argumentarea soluției propuse, unele instanțe au comparat situația acestora cu cea a sumelor având aceeași natură, datorate aferent perioadei anterioare deschiderii procedurii insolvenței sau celei cuprinse între acest moment și intrarea debitoarei în faliment, eventualele probleme de drept în legătură cu acele sume nu au format obiectul judecării în pricinile respective, iar aprecierile referitoare la aceste aspecte nu au constituit considerente decizorii în pronunțarea soluțiilor și nu pot forma premisele unei practici neunitare.

44. Totodată, problema de drept s-a pus în contextul aplicării ambelor legi care au reglementat în mod succesiv procedura insolvenței (Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare), neavând relevanță faptul că din anexele memoriului de recurs în interesul legii rezultă un număr considerabil mai mare al soluțiilor pronunțate în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006. Mai mult, dispozițiile legale nu s-au modificat cu prilejul adoptării unui nou act normativ în această materie, impunându-se, după cum se va demonstra în cele ce urmează, propunerea unei soluții unitare.

45. Astfel, așa cum s-a făcut mențiunea și anterior, aspectul legal ce se impune a fi soluționat în mod unitar privește exclusiv distribuția fondurilor obținute din valorificarea bunurilor grevate, respectiv incidența sau lipsa de incidență a dispozițiilor art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006 sau art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014, aplicabilitatea prevederilor de ordin general din art. 123 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 161 din Legea nr. 85/2014 fiind implicită în cazul unui răspuns negativ asupra problemei litigioase.

46. Jurisprudența atașată memoriului de recurs în interesul legii nu evidențiază însă soluții neunitare în practica judiciară referitoare la aplicarea în concret a ordinii de preferință prevăzute la art. 123 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 161 din Legea nr. 85/2014, instanțele având a se pronunța doar asupra problemei litigioase privitoare la concursul cu alți creditori beneficiari ai unui drept ce le conferă prioritate asupra sumelor obținute din valorificarea chiar a bunului impozitat și tratând chestiunile referitoare la ordinea generală de preferință numai în mod subsidiar, în unele dintre hotărârile atașate.

47. În raport cu aceste precizări se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție este investită, prin promovarea prezentului recurs în interesul legii, doar în limita solicitării de a se stabili ordinea de prioritate în ceea ce privește plata impozitelor locale

datorate pentru bunuri valorificate în procedură, grevate de o cauză de preferință în favoarea unui creditor (sau „de ipotecă, gajuri sau alte garanții reale mobiliare ori drepturi de retenție de orice fel”, în terminologia Legii nr. 85/2006), devenite scadente după data intrării în faliment a debitorului, raportat la dispozițiile art. 121 alin. (1) pct. 1 și art. 123 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 159 alin. (1) pct. 1 și art. 161 din Legea nr. 85/2014.

VI.2. Pe fondul recursului în interesul legii

48. Impozitele aferente unui bun imobil aparținând debitoarei (calculate și datorate potrivit Codului fiscal — art. 249—260 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 455—467 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare) sunt creanțe bugetare, potrivit art. 3 pct. 11 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 5 alin. (1) pct. 14 din Legea nr. 85/2014. În funcție de data scadenței raportat la diferitele etape ale procedurii insolvenței, acestea au regim diferențiat, după cum va fi detaliat în cele ce urmează pentru a lămurii situația premisă a prezentului recurs în interesul legii.

49. Dacă sunt anterioare deschiderii procedurii insolvenței, sunt obligatorii declararea și înscrierea acestor creanțe în tabelul de creanțe potrivit art. 3 pct. 8 și art. 64 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 3 pct. 19, și art. 102 din Legea nr. 85/2014.

50. Cele născute după data deschiderii procedurii insolvenței, dar anterior intrării în faliment (în perioada de observație sau în procedura de reorganizare judiciară) vor fi plătite pe baza documentelor prezentate de creditor, fără a fi necesară înscrierea în tabel, conform art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 sau art. 102 alin. (6) din Legea nr. 85/2014.

51. Deși regimul acestor creanțe este similar în cele două legi din perspectiva problemei de drept ce urmează a fi soluționată, se impune a se face precizarea că o definiție legală expresă a acestora ca fiind „creanțe curente” apare doar în temeiul art. 5 alin. (1) pct. 21 din Legea nr. 85/2014, vechea lege a insolvenței operând preponderent doar cu noțiunea de „activitate curentă” conform art. 3 pct. 14 și art. 49 din Legea nr. 85/2006 și cu individualizarea creanțelor rezultate din desfășurarea acesteia, noțiunea de „creanță curentă” fiind însă folosită în practică și doctrină și în contextul vechii legi.

52. În situația în care creanțele născute în această perioadă nu au fost plătite din sumele provenite din activitatea curentă sau din valorificarea unor bunuri negrevate de sarcini, se impune înscrierea lor în tabelul suplimentar și apoi în tabelul definitiv consolidat, acte de procedură întocmite potrivit art. 3 pct. 18—19 și art. 108 alin. (3)—(6) din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 5 alin. (1) pct. 68 și 70 și art. 146 alin. (3)—(6) din Legea nr. 85/2014.

53. În final, impozitul devenit scadent ulterior intrării în faliment reprezintă o creanță curentă în procedura falimentului și va fi acoperit în mod direct în procedura de lichidare, potrivit art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 102 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, înscrierea creanței corespunzătoare în tabel nemaifiind *de plano* posibilă în acest stadiu al procedurii insolvenței.

54. Problema de drept care a generat soluții neunitare în practica judiciară a apărut în cadrul procedurii de lichidare a averii debitorului supus procedurii falimentului. Atunci când bunul imobil valorificat era grevat de o cauză de preferință în favoarea unui creditor (sau „de ipotecă, gajuri sau alte garanții reale mobiliare ori drepturi de retenție de orice fel”, în terminologia vechii legi — Legea nr. 85/2006), s-a pus problema dacă impozitul aferent acestui bun putea fi acoperit cu prioritate din fondurile obținute în raport cu sumele datorate creditorului. Dintre sumele datorate cu acest titlu s-a evidențiat problematica celor născute după intrarea debitorului în faliment, care, spre deosebire de cele anterioare, nu apar înscrise în tabelul definitiv

consolidat. Chiar neînscrise în tabelul definitiv consolidat, aceste din urmă impozite erau datorate, instanțele având de tranșat în jurisprudența atașată doar dacă urmau a fi plătite cu prioritate din sumele obținute chiar din valorificarea bunului impozabil conform art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014 sau se va ține cont exclusiv de ordinea de plată a creanțelor prevăzută de art. 123 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 161 din Legea nr. 85/2014.

55. În acest cadru au fost instanțe (cele de pe raza Curții de Apel Constanța, Curții de Apel Cluj, Curții de Apel Târgu Mureș și, neunitar, instanțele de pe raza Curții de Apel București) care au considerat că aceste sume reprezintă „*cheltuieli de administrare*” a bunurilor valorificate, urmând a fi achitate cu prioritate din sumele obținute, conform art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014. Textele legale indicate instituie distribuția fondurilor obținute din valorificarea unui bun grevat de sarcini pentru plata „*cheltuielilor aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri*”, cu prioritate față de chiar creanța creditorului ce beneficiază de un drept de preferință.

56. Pornind de la definițiile existente în doctrina din materia civilă privitor la actele de administrare a bunurilor (ca fiind acte prin care se tinde la o normală exploatare, punere în valoare a unui bun), instanțele care au adoptat această opinie, ce se dovedește a fi minoritară, au reținut că plata impozitelor reprezintă acte de administrare, revenind lichidatorului judiciar obligația de plată a impozitelor aferente bunurilor în cadrul obligației generale de administrare a bunurilor debitoarei, în caz contrar având de a face cu o „exploatare neconformă” și contrară prevalenței interesului public.

57. Chiar dacă legile speciale nu oferă o definiție specifică noțiunilor de „*acte/cheltuieli de administrare*” avute în vedere în cuprinsul art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006 sau art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014, interpretarea acestor sintagme trebuie să pornească de la forma integrală a textului de lege („*cheltuielilor aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri*”), care are în vedere cheltuielile efectuate pentru administrarea și conservarea bunurilor cu scopul final al vânzării acestora. Din această perspectivă, nicio dispoziție legală, inclusiv de natură fiscală, nu califică plata impozitului local aferent bunurilor ca fiind o cheltuială aferentă vânzării și nu îi conferă creditorului, cu titlu general, un drept prioritar raportat la sumele obținute din valorificare.

58. Din această concluzie, corelată cu specificitatea procedurii insolvenței și administrării bunurilor pe durata acesteia doar cu urmărirea scopului general al procedurii insolvenței, care este cel al maximizării și valorificării averii debitorului pentru acoperirea într-o cât mai mare măsură a pasivului, rezultă că definiția actelor de administrare din materie civilă nu poate fi transpusă întocmai în cadrul procedurii speciale. În interpretarea specifică procedurii insolvenței, plata impozitului anual aferent bunului este o obligație legală aparținând proprietarului care nu influențează procedura de valorificare a bunului, nu contribuie la modificarea prețului de vânzare, cât timp noul proprietar nu preia datoriile anterioare, iar neplata impozitului nu conduce la pierirea bunului, ci doar la sporirea valorii creanței creditorului bugetar.

59. De altfel, analiza literală a textului este de asemenea relevantă în soluționarea problemei de drept enunțate. Astfel, dispozițiile art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014 vorbesc despre „*cheltuieli aferente vânzării (...), inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri*”. Or, premisa situațiilor litigioase avute în vedere în memoriul de

recurs în interesul legii este cea a neplății impozitelor locale, având de a face, prin urmare, nu cu niște cheltuieli deja efectuate, ci doar cu veritabile creanțe având ca obiect impozitele neachitate.

60. Instanțele au considerat în mod corect a fi relevante în soluționarea problemei de drept și prevederile art. 159 alin. (7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, cărora le-au dat însă o finalitate diferită în argumentarea opiniilor exprimate. Potrivit acestei prevederi legale, proprietarii bunurilor ce se înstrăinează în cadrul procedurii de executare silită, procedurii insolvenței și procedurilor de lichidare nu trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor de plată datorate bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul. Textul reproduce dispozițiile art. 113 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, care au fost introduse în anteriorul Cod de procedură fiscală prin Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 52/2009, (Ordonanța Guvernului nr. 47/2007), forma finală fiind însă rezultatul modificării operate prin Ordonanța Guvernului nr. 29/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 126/2012. Anterior modificărilor aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 47/2007, înstrăinările bunurilor imobile realizate în procedura executării silite sau în insolvență nu erau scutite de la obligativitatea prezentării certificatului fiscal de către vânzător.

61. Adepții opiniei minoritare, potrivit căreia plata acestor impozite se realizează cu prioritate, au apreciat că renunțarea legiuitorului la obligativitatea obținerii certificatului de atestare fiscală pentru înstrăinarea imobilelor în procedura insolvenței, care asigură plata anticipată a tuturor sumelor datorate bugetului local, nu poate lipsi creditorul bugetar de orice protecție, legiuitorul optând pentru înlăturarea acestei cerințe tocmai pentru că ar fi avut în vedere plata cu prioritate a impozitelor datorate cu prilejul valorificării bunurilor.

62. Or, în realitate, nu există nicio prevedere legală sau notă de fundamentare a actelor normative adoptate în succesiunea modificărilor aduse vechiului Cod de procedură fiscală care să permită o asemenea susținere. Mai mult, dacă ar fi corectă o asemenea aserțiune, nu se poate identifica nicio rațiune logică pentru care acești creditori ar beneficia de un tratament preferențial în cadrul procedurii insolvenței, dar nu și cu prilejul vânzării imobilelor în procedura executării silite, conform art. 865 coroborat cu art. 867 din actualul Cod de procedură civilă (texte similare existând în art. 563—564 din Codul de procedură civilă de la 1865). Chiar dacă procedura urmată este diferită și fiecare beneficiază de o reglementare specifică, interesul protejat din perspectiva creditorului bugetar ar fi același și s-ar impune soluții legislative similare. Elementul care diferențiază impozitul aferent bunului în oricare dintre cele două proceduri speciale de celelalte creanțe bugetare împotriva debitorului urmărit este strânsa legătură a acestuia cu bunul valorificat, motiv pentru care și soluțiile legislative și jurisprudențiale privind tratamentul acestora în raport cu celelalte categorii de creanțe în cadrul procedurii insolvenței trebuie să rămână același, potrivit principiului *ubi eadem ratio, ibi idem jus*. Iar pretinsa prerogativă a protejării prioritare a interesului public, invocată drept argument de instanțele care au adoptat opinia minoritară, nu ar putea explica totuși tratamentul diferit al impozitului aferent bunului valorificat în procedura insolvenței în raport cu orice altă creanță bugetară împotriva aceluiași debitor, născută anterior sau pe parcursul desfășurării procedurii insolvenței.

63. Din contră, în hotărârile judecătorești care nu recunosc prioritatea la plată a acestor creanțe bugetare în cadrul

procedurii insolvenței, se are în vedere în mod judicios că renunțarea legiuitorului la cerința obținerii certificatului de atestare fiscală face posibilă înstrăinarea imobilului fără plata anticipată a impozitelor aferente și a avut drept scop tocmai accelerarea valorificării bunurilor debitorului. În aceste condiții, s-a considerat că nu mai subzistă argumentarea (existentă în jurisprudența anterioară modificării Codului de procedură fiscală prin Ordonanța Guvernului nr. 47/2007) potrivit căreia acestea reprezentau „cheltuieli necesare vânzării bunurilor” respective, pentru a beneficia, deci, de ordinea de prioritate prevăzută de art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

64. În consecință, se impune a se sublinia faptul că modificările legislative în materie fiscală din anul 2007, care au condus la abandonarea obligativității prezentării de către vânzător a certificatului de atestare fiscală cu prilejul înstrăinării imobilelor debitorului în procedura insolvenței, mecanism care asigura plata anticipată a tuturor sumelor datorate bugetului local, sunt cele care au condus la schimbarea naturii acestor sume.

65. Dacă, anterior acestei modificări, sumele puteau fi privite drept cheltuieli efectuate în scopul valorificării bunurilor (și nu simple cheltuieli de administrare cum se argumentează în jurisprudența minoritară actuală), beneficiind din acest motiv de tratamentul preferențial instituit prin art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, după renunțarea la obligativitatea plății anticipate a impozitului în caz de înstrăinare în procedura insolvenței, aceste sume reprezintă doar creanțe invocate de creditorul bugetar în cadrul procedurii insolvenței. În consecință, modificarea a generat o aplicare diferită în raport cu jurisprudența anterioară a dispozițiilor legale din materia procedurii insolvenței în ceea ce privește ordinea de plată din fondurile obținute, întrucât natura acestor sume nu a mai permis încadrarea în cazurile de excepție prevăzute la art. 121 alin. (1)

pct. 1 din Legea nr. 85/2006 și, ulterior, în art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014.

66. Pe de altă parte, în raport cu concluziile anterioare, se constată că, din perspectiva priorității la plată față de creanțele creditorului garantat, nu are nicio relevanță data scadenței impozitului aferent bunului valorificat, sumele datorate cu acest titlu, fie că sunt anterioare intrării în faliment și înscrise în tabelul definitiv, respectiv în tabelul definitiv consolidat, fie că au devenit scadente în procedura falimentului, urmând deopotrivă regimul specific unor creanțe bugetare. Ele nu vor fi plătite cu prioritate potrivit art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014, ci conform ordinii de preferință prevăzute la art. 123 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 161 din Legea nr. 85/2014.

67. Dispare astfel orice discuție privind posibilul tratament discriminatoriu al creanțelor din aceeași categorie. Posibila discriminare a fost un argument avansat doar în hotărârile judecătorești care au adoptat soluții de recunoaștere a priorității la plată a acestor impozite, care mențineau însă, în cazul în care acest aspect era analizat, un tratament diferențiat între creanțele cu acest titlu născute anterior deschiderii procedurii insolvenței și cele născute ulterior, tratând unitar doar creanțele curente.

68. Față de aceste considerente, pentru soluționarea unitară a problemei de drept ce formează obiectul prezentului recurs în interesul legii, astfel cum a fost aceasta precizată anterior, se constată că sumele reprezentând impozite locale datorate pentru bunuri valorificate în procedură, grevate de o cauză de preferință în favoarea unui creditor, devenite scadente după data intrării în faliment a debitorului, nu beneficiază de ordinea de prioritate la plată instituită prin art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014, soluție deja existentă la nivelul majorității instanțelor la nivel național.

69. Pentru considerentele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și, în consecință, stabilește că: Sumele reprezentând impozite locale datorate pentru bunuri valorificate în procedură, grevate de o cauză de preferință în favoarea unui creditor (sau „de ipotecă, gajuri sau alte garanții reale mobiliare ori drepturi de retenție de orice fel”, în terminologia Legii nr. 85/2006), devenite scadente după data intrării în faliment a debitorului, nu beneficiază de ordinea de prioritate la plată instituită prin art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 159 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 8 aprilie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE**privind aprobarea, la cerere, a retragerii autorizației de funcționare a Societății V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. și radierea acesteia din Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare**

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, cod de înregistrare fiscală 31588130, cu respectarea prevederilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile art. 3 lit. a) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (2) și (3) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile art. 37 alin. (3)—(5) și art. 65 alin. (10) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2018 privind distribuția de asigurări,

în cadrul ședinței din data de 3.07.2019, Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară a analizat Nota nr. 2.848/18.06.2019 de aprobare a rezultatelor controlului inopinat efectuat la Societatea V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L., precum și a cererii de retragere a autorizației de funcționare, cu sediul social în municipiul Ploiești, Str. Dorului nr. 1, județul Prahova, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J29/479/4.03.2016, cod unic de înregistrare 17197927/4.02.2005, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare și/sau reasigurare cu numărul RBK — 341/10.04.2006, reprezentată legal de către domnul Teodor Ovidiu Cristescu — administrator/director general al societății,

și a constatat următoarele:

1. Prin Decizia asociaților Societății V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. nr. 1/30.01.2019 s-a hotărât: „Art. 1. — Dizolvarea și lichidarea voluntară simultană a societății S.C. V.P. Investments — Insurance Broker — S.R.L. în temeiul art. 235 și art. 227 alineatul 1 litera d din legea 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Solicitarea către Autoritatea de Supraveghere Financiară, în temeiul legii 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu respectarea Normei nr. 9/2015 a Autorității de Supraveghere Financiară, a retragerii autorizației de funcționare ca broker de asigurare, acordată de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor (predecesoare a Autorității de Supraveghere Financiară) prin Decizia 114.321/6.04.2006.”

2. În vederea aprobării cererii de retragere a autorizației de funcționare a Societății V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L., Autoritatea de Supraveghere Financiară a demarat un control inopinat la societate în vederea verificării respectării prevederilor art. 37 alin. (3) lit. b) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2018 privind distribuția de asigurări.

În urma verificării, prin sondaj, a documentelor solicitate și puse la dispoziție de către reprezentantul legal al societății, s-a constatat îndeplinirea de către Societatea V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. a cerințelor legale în vederea aprobării cererii de retragere a autorizației de funcționare a societății, respectiv:

— Societatea V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. a notificat asigurații/clientii cu privire la încetarea activității societății;

— Societatea V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. a solicitat societăților de asigurare informații cu privire la situația decontărilor și a formularelor cu regim special;

— Societatea V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. nu are înregistrate litigii pe rolul instanțelor de judecată cu societăți de asigurare/intermediari în asigurări/clienti sau foști clienți/angajați sau foști angajați/asistenți în brokeraj/alte persoane fizice/juridice, în legătură cu activitatea de intermediere în asigurări;

— Societatea V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. nu are nicio persoană înregistrată în Registrul personalului propriu și nicio persoană înscrisă în Jurnalul asistenților în brokeraj persoane fizice și/sau juridice, deschise la Autoritatea de Supraveghere Financiară;

— Societatea V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L. nu figurează cu debite față de Autoritatea de Supraveghere Financiară, în contul taxei de funcționare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă, la cerere, retragerea autorizației de funcționare a Societății V.P. INVESTMENTS — INSURANCE BROKER — S.R.L., denumită în continuare *Societatea*, cu sediul social în municipiul Ploiești, Str. Dorului nr. 1, județul Prahova, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J29/479/04.03.2016, cod unic de înregistrare 17197927/04.02.2005, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare și/sau reasigurare cu numărul RBK — 341/10.04.2006,

reprezentată legal de către domnul Teodor Ovidiu Cristescu, în calitate de administrator/director general, și radierea societății din Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare.

Art. 2. — (1) Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și produce efecte începând cu data publicării.

(2) Societatea are obligația să elimine din denumire sintagma „broker de asigurare” și, din obiectul de activitate, activitatea de distribuție și alte activități avizate, după caz.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Leonardo Badea

București, 8 iulie 2019.
Nr. 892.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

